

Vážení štenáři,

sohra mnoha okolností přinutila me dnes rozembrat závažné téma z oblasti lidských anomálií. Jednak to byl tlak redaktorů I.D., kteří me již nekolikrát dosti důrazným způsobem žádali o příspěvek, jednak také vědomí, že naše veřejnost je často nedostatečně nebo vůbec chybě informována o skutečnostech méně častých, dalo by se říci - stojících za hranicí reálné zkušenosti běžných člověka, nicméně přesto všechno možných.

Jedním z těchto jevů se bezpochyby jeví sodomie. Vlastě všichni víte, že toto pozoruhodné slovo / nad jehož významem se zamyslíme na jiném místě této práce / označuje pohlavní styk člověka se zvířetem. Již v počátku elaborátu jsem naznačil, že se jedná o anomálii, to znamená o jev nezvyklý či méně častý. Položme si však otázku: je pohlavní styk se zvířetem chorobný? Musíme si totiž uvědomit, že podle poznatků vývojové teorie mají všichni lidé své přetoky ve zvířatech. Mohli bychom tudíž tento jev označit jako tradiční, zvyk, projev sounáležitosti s přírodou, který se však z příčiny dlouhé absence zachoval pouze v povědomí lidí. Současná morálka zavrhuje tento způsob aktu, který proto můžeme pozorovat jen u zlomku populace. Avšak i dnes lze slyšet lichotku "ty zvíře, šelmo, lve!", jejíž pravý význam si však neuvedomujeme.

Provedme ještě jeden myšlenkový experiment. Představme si, že se nacházíme právě v okamžiku, kdy se ze zvířet stávají lidé. Je však známo, že tento proces neproběhl současně u všech lidopů - nýbrž postupně, během delšího období - řádově tisíců let. Samotný proces zněny určitého j-čince však můžeme považovat za okamžitý, bez dlouhého přechodného období / tím, že začal ry-

slat, pracovat. Zoufalství styl ale probíhal b-ner celé této doby jak mezi j-
linci, které porušujeme již na lidi -navražen, tak mezi temto jedinci a j-
linci, je kterých se lidé vyvíjeli s n-aco poději. protože v této době na-
t-erata vlastně byla pojem nezdravý, ale nepopulární, se převládá v t-ina je-
dinců prvního typu skutečného pohledu styl, a to zejména v prvním období
kdy jejich počet byl ještě nízký i s jedinci druhého typu. Taký z toho te-
dy plyne závěr? Je totiž převážná většina našich předků, raných lidí, byla
sodomisty. Balo by se dokonce říct, že prvotní sexuální kontakty celeno li-
stiva byly sodomistické.

Přejděme však nyní k samotné technice styku. Myslim, že průběh styku
jedinců mužského pohlaví s větší savci je dostatečně znám. Mezi ženami o-
la zvláště oblíbená jízda na koni, kozlu, či oslu, kde výsledného efektu byl
dosahováno posouváním a pohupováním se na těle běžícího zvířete.

Jedná se většinou o více či méně známé již dříve popsané způsoby. Pre-
j-đme proto k jevům doposud nepopsaným, jejichž poznání bylo učiněno díky
našemu komplexnímu dlouhodobému badání.

V přímořských oblastech některých asijských a karibských zemí byla p-
tvrzena existence styku mužského jedince s rybou -skutečňuje se posouván-
ním otevřené hlavy ryby. Na tomto místě by bylo vhodné připomenout jeden z
mnoha našich experimentů provedených v mořském prostředí. Uvědomili jsme si
totiž, že některé ryby reagují při podráždění proudovým impulsem v důsledk-
vyrovnaní jejich el. potenciálu s potenciálem okolí. Provedli jsme proto p-
kuse podražzení určitého místa těla donorovce tímto proudovým impulsem,
v důsledku čehož opravdu došlo k uspokojení. Nevíme však, natolik se tato p-
toča pro její náročnost líme.

U žen v souvislosti s mořským prostředím uvádíme podráždění pomocí vst-
vy planktonu, plavoucího na vlnici se hladině, přičemž žena leží na vodě na
břiše. Ide se však jedná o sodonii nezpůsobu.

V pravdě nekonvenční přístup uplatnění fyzikálních zákonů nalezneme při
aplikaci hnyzu jako podnětu podráždění. Podle naší zjištění ide je již
mezi několika generacemi žen lučních ekosystémů probíhá uspokojování na
části lučních kobylek. Ty nejsou v daném prostředí vzácné, stačí proto ut-
knout kobylce jedno křídlo a posadit ji na glans clitoridis ženy. Kobylka
se z důvodu bolesti snaží odletět, avšak porušená motorika díky aplikaci
křídla, dovoluje pouze rotaci na místě. Kromě rotace se však zvláště d-
nícky pohyb stýlího křídla na současném zvuku polevického frekvence - o-
tud známe kobylčí dvojhlasý.

Mezi další způsoby bychom mohli uvést podráždění pomocí sloního chobotu
jak v jednom tak v druhém případě. Znamám potrusu sodonie s itaky náleze na-
líst již ve starých řeckých bajkách - báje o Ikarovi.

Vznik slova sodonie odvozuje od názvu Sodoma -města zkaženého-vidím
tedy, že již samotný název dokládá značně tento lit.

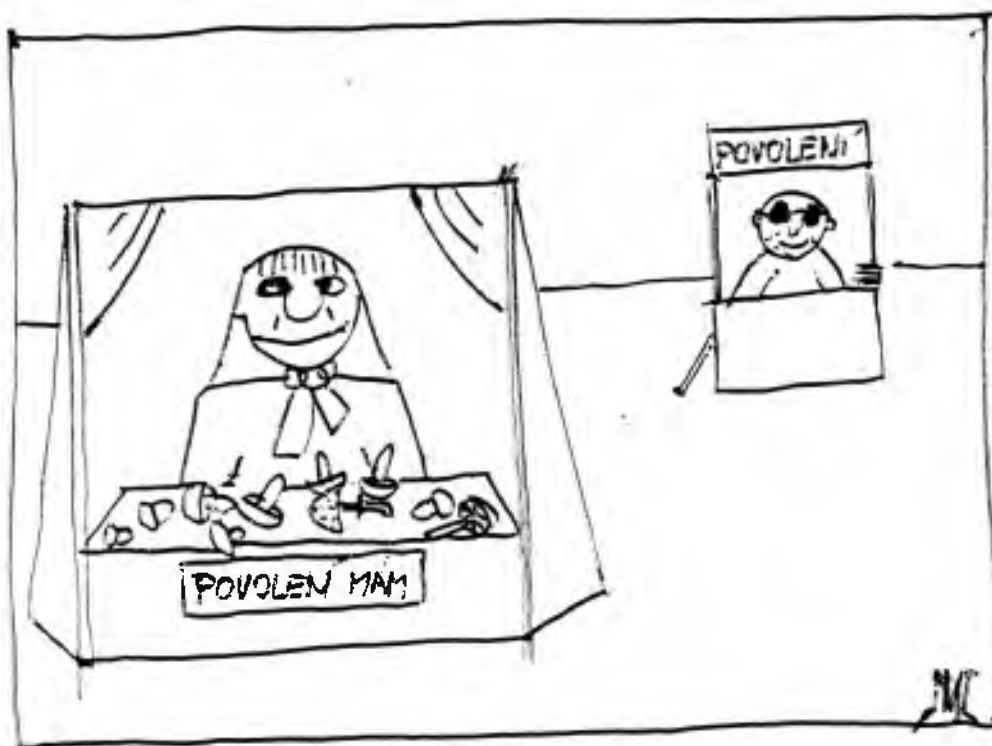
Druhá teorie uvádí vznik tohoto slova zkomolením slova Sodo -truh pa-
liagu, který právě podobně připomíná svou konstitucí sliskost, tenkost, a-
hynost a lepkavost charakteru sodomistů.

Slova Sodoma se však běžně užívá ve spojení se slovem Gomora, tvořící
Dostáváme se tedy k otázce: existuje gonorismus a jestli ano, co to tedy o-
pravdu je? Gomarda, gonorismem bývá nazývána též anomalie, vyvolaná však p-
vážně zlomovou situací v životě. Bula pojmenována podle místností, kde k ní
docházelo -plynových komor /gonor/. Lidé, převážně lidé, si chtěli před vlt-
cí se zartit, starou tušili, ještě nepoznávali, ižít a chovali se k sobě jako
zvířata. Můžeme tedy gonoria považovat za jistou formu sodonie.

U nás nepřátelé sodonie mají sodomistům na ale především to, že uvrhli
na lidstvo chorobu a. l. l. 3. roč se však bojí? Proč se nemohou provozovat
své promiskuitní praktiky, ráv- díky sodomistům navlečené choroby a. l. l. 3.
a opile na lidi způsobá opět křivost na vlastnosti soudržnosti rodinného kruhu
či spíše a rozklad rodiny, která je základní jednotkou společnosti -tímto
rozklad společnosti v jejích základních jednotkách se počíná zastavit. Ko-

podstatný vliv určité také sodomie neskrála při rozvoji ~~nekrasopisných~~
fantazie, tvořivosti a vyhledávání nových, nekonvenčních způsobů lásky k při
rodě.

Prof. MUDr. H. Heczek, DrSc
člen korespondent ČSAV

Dopisy, které skončily v kosi

Napsal nám František Myšánek z Boršic :

Vážení soudruzi ! - Jiné oslovení si nezasloužíte. Byly chyby, ty udělá každý, ale kálet na památku pracovitých rukou Klementa Gottwalda, to je příliš. Sami si do nudy nevidí, foristi. Slyšel jsem pomluvu, že Dr. Horáková, odsouzená a popravená za velezradu prý byla těhotná. Taková pomluva ! Rozsudek byl vynesen 8.6.1950. A ta velezradkyně byla narozená 25.12.1901. Tak si to spočítejte !

Skutečně. Dr. Horákové bylo něco přes 48 let. My tuto skutečně zavádějící pomluvu sice nerozšiřovali, ale plně se od ní distancujeme a na konečné vymazání této špinavé historie připojujeme panu Myšankovi na usmířenou straušící závěrečnou řeč prokurátorky Ludmily Brožové v tomto procesu :

Státní soude ?

"Lidé, měl jsem vás rád, bašte !" To je naléhavý vzkaz našeho národních nárdiny, Julia Fučíka, který dobře věděl, že jsou takoví, kteří nemohou říci jako on "Lidé, mám vás rád," protože mají rádi jen své továrny, své velkostatky, svou pochybenou politickou kariéru, jen zisk, jen peníze. Peníze, které nechtějí sami poctivě vydělávat, ale vydírat na druhých.

A my si dáваме pozor před takovými nepřáteli lidu, provedeme je najít a tak jsme našli i tyto zde a postavili je na lavici obžalovaných. Nemohou se vymlouvat, byli varováni. Náš pracující lid řekl v únoru 1948 jasně všem rozvratníkům a zrádcům : "Ne, republiku si rozvracet nenecháme."

Obžalovaní však poslouchali raději zapaaní imperialisty a uprchlé zradce, sloužící valemým paličům. Každý úspěch na naší cestě k socialismu zvyšoval jen jejich nenávist.

A tak zatím co textiláčka Herajtová z Kotony v Bercuně zvyšovala svůj výkon na automatických stavech, aby co nejvíce pomohla budovat naši republiku, obžalovaná Horáková dávala v podzemí donromady nepřátelské bandy ke zničení naší republiky.

Zatím co údernice Dítětová ze Spojených ocelaren v Jihlavě plnila tvrdé normy na 159 %, aby přispěla ke zvýšení životní úrovně svých spoluobčanů, organizovala obžalovaná Kleinerová špiónážní síť, aby své spoluobčany zrazovala.

Zatím co naše ženy nastupovaly do práce, aby uvolnily muže pro obtížnější zaměstnání a tak pomohly výstavbě šťastné budoucnosti pro naše děti, obžalovaná Zemínová pománala také při výstavbě - ale teroristických skupin.

Zatím co naše ženy nastupovaly, promiňte, - zatím co naši dělníci a rolníci plnili náš pětiletý plán, obžalovaný Hejda také plnil - ale nepřátelské špiónážní ústředny zprávami s důležitými státními tajemstvími.

Stejně tak se chovali i ostatní obžalovaní - a to v době, kdy vzrůstá údernické hnutí, množí se socialistické snloavy. V době, kdy každý poctivý občan naší republiky si pokládá za čest pracovat lépe, pracovat rychněji.

Ale tomu obžalovaní nechtěli rozumět. Proto vítali každé nové válečné štvání tábora války, radovali se z atomové bomby, slibovali a připravovali se na to, že se stanou v případě válečného útoku na naši republiku pátou kolonou, a že všemi prostředky budou pomáhat útočníkovi. Válka - to byl společný program těchto zločinců.

A proč chtěli obžalovaní uvalit hrůzy války na naši vlast ? Proto, aby naši republiku zaprodali západním imperialistům. Aby z pracujícího lidu udělali znovu otroky. Aby továrny, které konečně patří nám všem, dali kapitalistům pro jejich bezpracné zisky. Aby statkářům darovali půdu, na které pozitivě pracují naši rolníci. - A pracujícímu lidu aby vrátili hlad, krize, nezaměstnanost, žebračky.

V tisících resolucí, které dostáváme, se s hnusem odvrací náš lid od těchto zrádců. A naše dobré ženy a mámy se ptají, kam jste daly srdce, vy obžalované Horáková, Kleinerová, Zemínová, když jste zrazovaly naši vlast a boj milionů a milionů žen za mír?

Obžalovaní se téžce provinili proti lidu naší republiky. Ale nejen proti našemu lidu, ale proti všem poctivým lidem na celém světě, kteří nejsou ochotni umírat za špinavé cíle těchto lidí a jejich velitelů - amerických imperialistů. Obžalovaní spáchali zločin také na dělnících v Americe, kteří marně hledají práci, na stávkujících v Anglii, na dělnících v Itálii, do nichž kapitalisté dávají střilet, na dělnících francouzských, kteří odmítají nakládat zbraně určené proti ženám a dětem ve Vitenamu. Spáchali zločin také na řeckých, španělských a jugoslávských vlastencích, kteří trpí ve fašistických žalářích.

Hlavní důvod této zločinné činnosti je strach. Imperialisté a jejich slunové se bojí. Bojí se zemí lidové demokracie, které v čele se Sovětským svazem ukazují všem vykořisťovaným a zbídačovaným lidem kapitalistických zemí, že se dá lépe a v míru žít - bez kapitalistů. Proto se kapitalisté třesou před slovem mír, proto pronásledují a stavějí před soud lidi, kteří vylepují plakáty, na nichž je napsáno toto nejkrásnější slovo na světě.

Nyní svět války postavil ve Francii před soud E.Cottonovou, protože se stala piasatelkou míru.

Náš svět, svět socialismu, pokroku a štěstí lidstva, odsuzuje s těmito obžalovanými i útočnou válku. Toto hlavní přelíčení je součástí velkého boje za mír : Ať tedy soud vyřkne spravedlivý rozsudek ve jménu pracujících, ve jménu socialismu a ve jménu míru !

 RECEIVED AT RECEIVED

no reakce, že se přesto, když o ní to, obvyklé poznání, takto nese-
ností, která se autor vědomě skrývá, se pod záměrem zneškodní v. v. v.
dopustit. Tato jakási recenze na recenzi však nepočítám jako obecní či
protiřek /neboť hodnotení v. v. v. je v globální výše uvedené přechod, i když
poněkud zavádějící/, ale reagují tak na výzvu samotného recenzenta, kte-
rý v svém díle píše: "Latín si nejspíš dole žít a nevysvětlili se k vy-
vstání nejjasnější členové tvůrčího kolektivu, neboli moji považovat
své kusky za pravdivé." Je vskutku obdivuhodné s takou korektností se
J. M. v. k dílu postavil a mluvit ho ujistit, že i přes nepřímé lichotivý
závěr k němu tvůrčí snímku nezezdali negativní postoj, tak se obává.

Janových chyb se S.M.C. tedy dopustil. Ještě interpretace díla "To byl on" doovstal? Jak jsme se mohli přesvědčit, jedná se o kritiku velice pozor-
ného, se smyslem pro detail. Naumilo mu totiž, že hrátne velice filmů sku-
tečně na napě stáduje násta, že se druhé světové války nebyla v centru
toho, ba byla válečnému čásmení na hory vzdálena. S tohoto faktu pak S.
M.C. vyvozuje, že hrátne bojoval na území Ruska jako příslušník as. legie
tř. interv. ústředních tážení. Tento výklad je teoreticky možný, leč
nucně neodpovídá rámcovému zasnzení díla: konkrétním událostem v kon-
krétním filmu. Autorem našlo, že k se S.M.C. domnívá, o nějakou náležitou kri-
tiku sociální politiky v období tzv. první republiky. Ne toto time tobo
bylo napsáno již doba. Význam celá kniha je někde do značné míry. I když
tato kniha byla psána, je S.M.C. kritika velice přesná, konkrétní a v kon-
krétní ústřední směrku o "stavu válečných tážení." Nežliže by se totiž
znamenat, nemohl by se sečet vládet tak neustálými výhledy. Jak tedy
mentáře vyplývá, hrátne byl v boj usazen a musel být poměrně hrátne v
ně z evakuovaných nemocnic na ústředí. Tento fakt je podpořen i velice
film, v níže hlavní hrátne podléhá neuvědomu, nepodléhá v důsledku toho
co způsobil a musel být několik měsíců po skončení války ošetřován na
léčeni. Hrátne hrátne hrátne hrátne hrátne hrátne hrátne hrátne hrátne
hrátne hrátne hrátne hrátne hrátne hrátne hrátne hrátne hrátne hrátne
hrátne hrátne hrátne hrátne hrátne hrátne hrátne hrátne hrátne hrátne
hrátne hrátne hrátne hrátne hrátne hrátne hrátne hrátne hrátne hrátne

[illegible][illegible]

bol nástupou bolševiků. Autoři skutečně nebyli tak naivní, aby se domnívali, že primitivní a ještě k tomu otřepancu metafotou dovrší své snažení. Zde je J.M.C. trochu podcenil. Závěrečnou sentencí nelze chápat jako symbol, nýbrž jako zcela konkrétní fakt. Kdyby J.M.C. sledoval celý film tak pozorně jako hrdinův prst uřízáný po nepě, jistě by mu neunikla scéna, v níž se hrdina modlí s očima upnutýma ke kříži, vedle něhož má na zdi přibitou fotografii generalissima J. V. Stalina. Zdá se, že ji J.M.C. skutečně nezaregistroval, i když je zdůrazněna velmi dynamickou kamerou. Zdanlivý anacronismus v hrdinově jednání /symbol křesťanské věrouky a fotka "otce" všech komunistů/ nutno chápat jako snehu o ilustraci rozervanosti hrdinova nitra. V podstatě se modlí k Josefu Visarionoviči, jenže nevěda jakým symbolem má dokumentovat svoji víru, používá k tomu tradičního kříže, neboť ještě pochází z generace, jež prošla ve škole hodinami náboženství. Sůh se tedy pro něj de facto personifikoval do osobnosti Stalina i se všemi svými skutky.

A právě tato skutečnost přímo souvisí se závěrem celého filmu. Zmínka o Rudém moři a v něm mizivších hrdinových stopách je i zde více než zákonitá. Je s podivem, že zde J.M.C. nezaregistroval to, že se Rudé moře nachází mezi Arabským polostrovem a severovýchodním pobřežím Afriky. I když mu přikládá ryze symbolický význam, rozpor je zde více než zřetelný. Ve skutečnosti hrdina ve své víře v metafyzické schopnosti svého idolu chtěl zopakovat jedinečný výkon Židů vedených Mojžíšem při odchodu z Egypta. Proto v noři mizí doslova jeho stopy. V textu komentáře je sice zmínka o malé jachtě, ale to znamená úplně něco jiného. Malou jachtou autoři rozumí hrdinovu víru a naději v nezezení země zaslíbené. Takto je nutno pojmut celý závěr filmu. Hrdina s pocitem, že ztratil domov a sebeurčení, odchází s nadějí a vírou v srdci, že najde to co našli Židové, místo, o němž by mohl beze vší pochybnosti prohlásit: Toto je můj domov. A nemaje proto jiný, originálnější předcedens, použije k tomu starozákonného příběhu.

Vážený pane J.M.C. Myslím si, že po napravení některých vašich nepřesností vyplývá na povrch dostatečně zřetelně vrcholná dramatická videosnítku "To byl on." Doufám, že i vy si po jeho opětovném shlédnutí uvědomíte v čem jste se mylil a že se vůbec nejedná o dílo: "...rozpačité a neotečené nicméně invenční...", nýbrž velice hutné, dějově sevřené, sdělné, i když samozřejmě divácky náročné. Ale jak sám uvádíte, autorům šlo skutečně o to, dát divákovi šanci jakési spolupřítomnosti a vlastně spoluproduktivní celého příběhu. Vy jste, milý pane J.M.C., tuto šanci využil jen z poloviny, nicméně a při hlednutí ke kulturnímu niveau současné divácké obce i to je více než dosti. Vaše kritika je v mnohém podnětná a ujišťuji vás, že autoři a osobitě režisér P. de Press ji poctivě prostudovali. Ale přesto vás musím přece jen trochu pokárat za unáhlené závěry vyplývající z neodstatěné obezřetnosti a problematikou a mající v důsledku dezinterpretaci podstatných aspektů tohoto brilantního díla. Nechci vás ostouzet či vinit, ale kdybyste raději ještě jednou jednou shlédl celý snímek a teprve potom psal svoji recenzi, byl by výsledek zcela určitě jiný. Takto se vtírá podezření, že jste projevem odbyl a při psaní svého hodnocení jste do redakčního videorekordéru vložil nějakou slabomyslnou prasárnu, po níž jste i při objasňování tak složitých problémů neustále pochlňoval!

Hořt

Vážený pane soudce, až budete číst tento dopis, budu již já na pravdě boží. Leč před tím, nežli se tak stane, bych vám chtěl vyjevit pravdu o tom, co se stalo na mé usedlosti. Jednoho večera k nám přijel pravý Dýmající hromada bizoního trusu. Všichni, tedy já, má choť a pan Gregor Lewis, který byl ten večer u nás přítomen, jsme z toho měli velkou radost. Pana Indiána jsme uctili jak se patří a pak mu nabídli náš nejlepší pokoj v domě, aby u nás přenocoval. S nabídkou souhlasil a odebral se na kutě. Ráno, když jsem ho šel probudit, našel jsem jeho pokoj prázdný a jedno okno rozbité. Vyhlédl jsem ven a spatřil ho, jak leží pod oknem docela mrtvý. Byl to pro mne velký otřes a snad proto jsem jednal tak, jak jsem jednal. Rychle jsem vzbudil svou ženu a řekl jí, co se stalo. Oba dva jsme dostali strach, že na své hlavy přivoláme hněv svých rudých bratrů. Proto jsme tělo mrtvého ukryli ve sklepě našeho domu. Najdete ho pod hromadou železného šrotu. Poté jsme přemluvili zde přítomného čeledína Davida, aby se za Indiána vydával, protože jsme nechtěli vzbudit podezření u pana Lewise a ostatního služebnictva. U snídani mi pak pan Lewis sdělil, že odjíždí. Učinil tak náhle a bez rozloučení. Nevzal si ani své věci, z čehož usuzuji, že věděl o rudochově smrti již dávno před tím a zalekl se toho, když jsme o něm se svou ženou mluvili jako o živém. Z toho je tedy patrné, že smrt Dýmající hromady bizoního trusu měla asi vinou pana Lewise násilný charakter. Pan Lewis tedy odjel a my jsme si mysleli, že našemu trápení je konec. Ale proradný Gregor namluvil každému koho potkal, že na našem statku najdou živou legendu tohoto kraje. A tak se k nám začal sjíždět horďáci lidí. Já, jakožto dobrý hostitel, jsem je nemohl odnítnout, a tak jsem postavil hotel. A to ostatní vlastně víte. To je vše, co jsem vám chtěl říci. S pozdravem obviněný John Collins, v.r.

Collins si vydechl. Přiznání, byť jen na papíře, mu opravdu ulehčilo. Zavolal dozorce a předal mu dopis pro pana soudce. Potom se přesvědčil, že jeho žena vyčerpáním usnula a David je ještě tuhý. Odepjal šle, které mu darovala jeho žena k čtyřicátým narozeninám, udělal zručně smyčku, kterou pověsil na triže. Pak se pomodlil, dal si šle kolem krku a....

Druhý den ráno ho odřízli. Jeho žena Nancy jakoby nechápala, co se vlastně stalo. Seděla tiše v koutku a zírala do prázdna. David se taky probral a jak bylo jeho dobrým zvykem, nechápal vůbec nic. Tak minul den. Přišlo opět ráno a obviněné odvedli před soud. Soudce, poměrně mladý muž, je seznámil s pravidly hry a začalo přelišení. V sále bylo nabitě, neboť nikdo vlastně nevěděl, co se stalo s tím pravým Indiánem. První byla vyslýchána paní Collinsová. To však nebyl příliš šťastný tah, protože na veškeré soudcovy dotazy odpovídala mlčením. Po půlhodinovém výslechu soudce kapituloval a nechal ji odvést zpátky do cely. S Davidem to vypadalo již nadějněji.

"Co nám můžete říct k událostem, které se odehrály na usedlosti pana Collinsa?" začal soudce výslech.

"Flaštička by nebyla?" David měl v ústech velmi sucho.

"Mergot, chlape, co si to dovolujete? Stojíte před soudem!"

"Když já bach se potřeboval něčeho napít," vedl dál svou David.

Soudce mu nechal přinést sklenici vody, kterou David, když se přesvědčil, že mu nic jiného již nečonesou, s odporem vypil.

"Takže můžeme pokračovat nebo máte ještě nějaké přání?" soudce se začínal dohřívat.

"Ne, zatím děkuji," odpověděl roztočile David.

"Takže co nám můžete říct k událostem na usedlosti pana Collinsa?"

"Ke všemu mě přinutili!" hájil se bez rozmyslu David.

"Kdo!?"

"Collins a jeho stará!"

"A k čemu vás přinutili?"

/ pokračování výslechu v příštím čísle /

WILD WEST

JIC®

